Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 16. apríla 2015 [1]

Vec C-580/13

Coty Germany GmbH
proti
Stadtsparkasse Magdeburg

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundesgerichtshof (Nemecko)]

„Duševné vlastníctvo a priemyselné vlastníctvo — Predaj falšovaného tovaru — Smernica 2004/48/ES — Článok 8 ods. 1 a článok 8 ods. 3 písm. e) — Právo na poskytnutie informácií v rámci konania o porušení práva priemyselného vlastníctva — Právna úprava členského štátu oprávňujúca úverové inštitúcie zamietnuť žiadosť o informácie týkajúce sa vlastníka bankového účtu (bankové tajomstvo) — Charta základných práv Európskej únie — Článok 8, článok 17 ods. 2, článok 47 a článok 52 ods. 1 — Primeranosť obmedzenia základného práva“

1. Prejudiciálna otázka, ktorú položil Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor), ponúka Súdnemu dvoru príležitosť na prehĺbenie svojej judikatúry v doteraz nepreskúmanej oblasti, pokiaľ ide o článok 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva [2]. Súdny dvor zatiaľ predovšetkým riešil spory medzi na jednej strane vlastníkmi práv duševného vlastníctva a na druhej strane používateľmi internetu, ktorí sťahujú alebo zdieľajú obsah chránený autorskými právami, údaje o ktorých sa majú získať od poskytovateľov prístupu na internet s cieľom zakročiť proti nim po ich identifikácii. [3] Pri tejto príležitosti je to však úverová inštitúcia, ktorá s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmieta poskytnúť údaje nevyhnutné na účely občiansko-právneho súdneho konania proti tomu, kto na základe technických možností, ktoré poskytuje internet, obchoduje s falšovaným tovarom.

2. To, o čo ide v prejednávanej veci je, či tretia osoba, ktorá sa nezúčastnila na údajnom porušení práva priemyselného vlastníctva, ale „[sa zistí], že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv“ [článok 8 ods. 1 písm. c) smernice 2004/48] – v tomto konkrétnom prípade úverová inštitúcia – môže na základe spomínanej smernice a s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietnuť poskytnúť informáciu (konkrétne meno a adresu vlastníka bankového účtu), ktorú požaduje vlastník práva duševného vlastníctva alebo osoba oprávnená na presadzovanie uvedeného práva. [4]

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Ú. v. EÚ L 157, s. 45. Podľa článku 1 druhej vety smernice 2004/48 „na účely tejto smernice pojem práva duševného vlastníctva‘ zahŕňa tiež práva priemyselného vlastníctva“, takže ďalej budem používať pojem „duševné vlastníctvo“ v tomto širšom zmysle.

3 — Pozri rozsudky Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54), Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771), Bonnier Audio a i. (C-461/10, EU:C:2012:219), UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192) a uznesenie LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten (C-557/07, EU:C:2009:107).

4 — Podľa článku 4 smernice 2004/48 členské štáty uznajú ako osoby oprávnené žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy uvedených v kapitole II tejto smernice okrem iného „všetky ostatné osoby oprávnené využívať tieto práva, a to najmä licencie, pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov“.

I – Právny rámec

A – *Právo Únie*

3. Cieľom smernice 2004/48 podľa jej odôvodnenia 10 je priblížiť právne poriadky členských štátov v oblasti ochrany práv duševného vlastníctva tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň uvedených práv ochrany na vnútornom trhu. Odôvodnenie 8 tejto smernice poukazuje na to, že „rozdiely medzi úpravami prostriedkov vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva jednotlivých členských štátov majú nepriaznivý vplyv na riadne fungovanie vnútorného trhu a bránia zabezpečeniu toho, aby práva duševného vlastníctva požívali rovnocennú úroveň ochrany v celom Spoločenstve. Tento stav nepodporuje voľný pohyb v rámci vnútorného trhu, ani nevytvára vhodné prostredie pre zdravú hospodársku súťaž“, zatiaľ čo odôvodnenie 9 spomínanej smernice pripomína, že „… narastajúce používanie internetu umožňuje okamžité rozširovanie pirátskych výrobkov po celej zemeguli…“.

4. Podľa článku 2 ods. 3 smernice 2004/48 „touto smernicou nie sú dotknuté: a)… smernica [Európskeho parlamentu a Rady] 95/46/EHS [z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov]“, čo sa tiež uvádza v odôvodnení 15 smernice.

5. V článku 3 smernice 2004/48 sa uvádza:

„1. Členské štáty stanovia opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto doplnkové opatrenia, postupy a prostriedky nápravy budú spravodlivé a nestranné, nebudú zbytočne zložité alebo nákladné, nebudú obsahovať neprimerané lehoty a nebudú mať za následok bezdôvodné zdržania.

2. Uvedené doplnkové opatrenia a prostriedky nápravy okrem toho musia byť účinné, primerané a odrádzajúce a musia sa uplatňovať tak, aby sa zabránilo vytváraniu prekážok legitímneho obchodu a aby sa zabezpečila ochrana pred ich zneužívaním.“

6. Článok 8 smernice 2004/48 nazvaný „Právo na informácie“ ustanovuje toto:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva mohli príslušné súdne orgány na odôvodnený a primeraný návrh navrhovateľa nariadiť, aby porušovateľ a/alebo akákoľvek iná osoba poskytla informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva, ak:

…

c) sa zistí, že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv;

…

2. Informácie uvedené v odseku [1] musia, ak je to potrebné, obsahovať:

a) mená a adresy producentov, výrobcov, distributérov, dodávateľov a iných predošlých vlastníkov tovarov alebo služieb, ako aj zamýšľaných veľko- a malopredajcov;

…

3. Odseky 1 a 2 sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté iné zákonné ustanovenia, ktoré:

…

e) upravujú ochranu dôvernosti zdrojov informácií alebo spracovanie osobných údajov.“

B – *Vnútroštátne právo*

7. § 19 nemeckého zákona o ochranných známkach z 25. októbra 1994 s následnými zmenami (Markengesetz, ďalej len „zákon o ochranných známkach“) má názov „Právo na informácie“ a preberá do nemeckého práva ochranných známok právo, ktoré ustanovuje článok 8 smernice 2004/48. Odsek 2 predmetného § 19 znie takto:

„V prípade očividného porušenia alebo v prípadoch, v ktorých vlastník ochrannej známky alebo obchodného označenia podal žalobu proti porušiteľovi, existuje nárok (bez toho, aby bol dotknutý odsek 1) tiež proti osobe, ktorá v komerčnom rozsahu

(1) vlastnila nezákonný tovar;

(2) použila nezákonné služby;

(3) poskytla služby využité v rámci činností porušujúcich právo alebo

(4) v súlade s údajmi, ktoré poskytla niektorá z osôb uvedených v bodoch 1, 2 alebo 3, sa zúčastnila na produkcii, výrobe alebo distribúcii uvedeného tovaru alebo na poskytovaní týchto služieb,

ak takáto osoba nie je oprávnená odmietnuť výpoveď v konaní proti porušiteľovi v zmysle § 383 a § 385 Občianskeho súdneho poriadku…“.

8. § 383 ods. 1 bod 6 nemeckého Občianskeho súdneho poriadku (Zivilprozessordnung v znení z 5. decembra 2005 s následnými zmenami, ďalej len „ZPO“) priznáva osobám, ktorým z dôvodu svojho postavenia, povolania alebo živnosti boli zverené skutočnosti, ktorých utajenie je potrebné na základe ich povahy alebo ustanovenia zákona, právo odmietnuť výpoveď v súvislosti so skutočnosťami, na ktoré sa vzťahuje povinnosť zachovania tajomstva.

II – Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

9. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol predložený v rámci sporu medzi nemeckou spoločnosťou Coty Germany GmbH (ďalej len „Coty Germany“), ktorá je držiteľkou výlučnej licencie tykajúcej sa ochrannej známky Spoločenstva „Davidoff Hot Water“ a Stadtsparkasse Magdeburg (ďalej len „Sparkasse“).

10. V januári 2011 spoločnosť Coty Germany vydražila prostredníctvom internetovej aukčnej platformy flakón parfumu značky „Davidoff Hot Water“. Spoločnosť uhradila cenu za výrobok na bankový účet Sparkasse, ktorý uviedol predávajúci. Keď Coty Germany zistila, že vydražila sfalšovaný výrobok, požiadala aukčnú platformu, aby jej poskytla meno skutočného vlastníka užívateľského účtu, z ktorého sa uskutočnil predaj parfumu (predaj sa uskutočnil pod pseudonymom). Určená osoba priznala, že je vlastníkom užívateľského účtu na aukčnej platforme, ale poprela, že by bola predajcom výrobku a s odvolaním sa na svoje právo odmietnuť výpoveď, odmietla poskytnúť viac informácií. Coty Germany sa napokon obrátila na Sparkasse na základe § 19 ods. 2 zákona o ochranných známkach a požiadala ju o meno a adresu vlastníka bankového účtu, na ktorý musela previesť sumu za vydražený sfalšovaný tovar. Sparkasse s odvolaním sa na obchodné tajomstvo odmietla poskytnúť

uvedenú informáciu. Coty Germany sa teda obrátila na Landgericht Magdeburg (Súd prvého stupňa v Magdeburgu), ktorý uložil Sparkasse poskytnúť požadované údaje. Sparkasse sa v odvolacom konaní obrátila na (Oberlandesgericht Naumburg (Odvolací súd v Naumburgu) podľa § 383 ods. 1 bodu 6 ZPO (na ktorý odkazuje § 19 ods. 2 zákona o ochranných známkach), ktorý okrem iného chráni právo úverových inštitúcií odmietnuť výpoveď ako svedkovia v občianskom konaní s odvolaním sa na bankové tajomstvo. Odvolací súd rozhodol v prospech Sparkasse. Coty Germany podala opravný prostriedok „Revision“ na Bundesgerichtshof a opätovne žiadala, aby sa úverovej inštitúcii uložilo poskytnúť jej požadovanú informáciu.

11. Za týchto podmienok Bundesgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48/ES vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá bankovej inštitúcii v takom prípade, o aký ide v konaní vo veci samej, dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informáciu podľa článku 8 ods. 1 písm. c) tejto smernice o mene a adrese vlastníka účtu?“

12. Coty Germany, Sparkasse, Európska komisia a nemecká vláda predložili v tomto konaní písomné pripomienky.

III – Zhrnutie postojov účastníkov konania

13. Coty Germany vo svojich pripomienkach tvrdí, že článok 8 ods. 3 smernice 2004/48 bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá úverovej inštitúcii umožňuje odvolať sa na bankové tajomstvo s cieľom zamietnuť oznámiť meno a adresu vlastníka bankového účtu, voči osobe, ktorá požaduje tieto údaje podľa článku 8 ods. 1 písm. c) uvedenej smernice. Podľa spoločnosti Coty Germany osoba, ktorá porušuje právo ochrannej známky, nikdy neoprávňuje osobu, ktorá jej poskytne službu v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) smernice 2004/48, aby poskytla údaje týkajúce sa jej totožnosti (čo sú osobné údaje na účely smernice 95/46) vlastníkovi porušeného práva, lebo v týchto prípadoch vždy dôjde k sporu. Coty Germany sa vyslovuje za to, aby sa uskutočnilo posúdenie kolidujúcich záujmov na základe okolností konkrétneho prípadu pri zohľadnení skutočnosti, že osoba, ktorá predáva zjavne sfalšovaný tovar, nie je hodná ochrany, pokiaľ ide o jej totožnosť.

14. Sparkasse, ktorá zakladá svoje pripomienky na neprípustnosti prejudiciálnej otázky, na čo sa hneď zameriam, tvrdí, že pokiaľ ide o spor vo veci samej, Coty Germany má k dispozícii iný jednoduchý spôsob na odhalenie totožnosti údajného porušiteľa práva ochrannej známky, predovšetkým trestné konanie, ktoré by umožnilo prístup k informáciám získaných prokuratúrou, keďže v prípade prokuratúry sa nemožno odvolávať na bankové tajomstvo. Na druhej strane Sparkasse uvádza, že jej právo odmietnuť výpoveď nemôže závisieť od posúdenia kolidujúcich záujmov v konkrétnom prípade. Okrem toho zdôrazňuje, že úverová inštitúcia nemôže pri rozhodovaní, či poskytne alebo neposkytne požadovanú informáciu posúdiť, či porušenie ochrannej známky je alebo nie je zjavné v zmysle § 19 ods. 2 prvého bodu zákona o ochranných známkach.

15. Nemecká vláda zastáva názor, že článok 8 ods. 1 písm. c) smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že odpoveď na žiadosť o informácie podaná na základe tejto smernice musí zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu a spĺňať požiadavky zásady proporcionality pri posúdení základných kolidujúcich práv. Podľa nemeckej vlády právo Únie v oblasti ochrany údajov (predovšetkým smernica 95/46) nebráni *a priori* tomu, aby sa za okolností prejednávanej veci poskytli požadované údaje. Na druhej strane sa nemecká vláda domnieva, že v danom prípade sa neuplatňuje to, čo sa kvalifikuje ako „výnimka“ na základe článku 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48. Vnútroštátna právna úprava, ktorá umožňuje odmietnuť poskytnutie požadovanej informácie s odvolaním sa na bankové tajomstvo, nie je právna úprava, ktorá upravuje spracovanie osobných údajov v zmysle tohto ustanovenia. Podľa nemeckej vlády ide skôr o právnu úpravu, ktorá chráni dôvernosť zdrojov informácií v zmysle

uvedeného článku 8 ods. 3 písm. e), pojem, ktorý podľa nemeckej vlády zahŕňa tiež dôvernosť samotných informácií. Uvedené ustanovenie je však potrebné vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu musí v každom prípade umožniť posúdiť základné kolidujúce práva a zhodnotiť okolnosti, ktoré nastanú v každom konkrétnom prípade.

16. Komisia napokon vo svojich pripomienkach uvádza, že článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá úverovej inštitúcii umožňuje odvolávať sa na bankové tajomstvo s cieľom odmietnuť poskytnúť požadovanú informáciu za predpokladu, že uvedená právna úprava spĺňa určité požiadavky, predovšetkým, že spĺňa požiadavky zásady právnej istoty, upravuje spracovanie osobných údajov a umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v každom konkrétnom prípade posúdil základné kolidujúce práva.

IV – Analýza

A – *O prípustnosti*

17. Skôr, ako sa budem venovať otázke v prejednávanej veci, ktorú položil Bundesgerichtshof, je potrebné sa zaoberať otázkou prípustnosti, ktorú vzniesla žalovaná v konaní *a quo*, teda Sparkasse. Tvrdí, že spor, ktorým sa zaoberá vnútroštátny súd, sa neriadi smernicou 2004/48, ale výlučne vnútroštátnym právom, keďže žiadosť o informáciu sa nepredkladá v rámci konania týkajúceho sa porušenia práva duševného vlastníctva (článok 8 ods. 1 smernice 2004/48 v spojení s § 19 ods. 2 druhým bodom zákona o ochranných známkach), ale v prípade „zjavného porušenia“ ochrannej známky (§ 19 ods. 2 prvý bod zákona o ochranných známkach) – ktorý podľa nej nie je ustanovený v uvedenej smernici – spôsobom, ktorý sa ďalej presnejšie uvádza.

18. Článok 8 ods. 1 smernice 2004/48 podľa Sparkasse neustanovuje autonómne hmotné právo požadovať informáciu od tretej osoby, ale uvedené právo priznáva výlučne v kontexte konania týkajúceho sa porušenia práva duševného alebo priemyselného vlastníctva – v tejto veci ochrannej známky Spoločenstva – a na odôvodnený a primeraný návrh navrhovateľa. Sparkasse tvrdí, že v danom prípade nejde o konanie týkajúce sa porušenia začaté vlastníkom ochrannej známky (alebo v tomto prípade osobou oprávnenou využívať licenciu) proti osobe, ktorá porušila jeho právo, v rámci ktorého žalobca požaduje od tretej osoby konkrétnu informáciu, ale sa uplatňuje autonómne hmotné právo, ktoré neupravuje smernica, ale iba vnútroštátne právo.

19. Domnievam sa, že táto námietka sa musí zamietnuť. Nezdá sa mi totiž ako nepodstatná skutočnosť, že „zjavné porušenie“ bolo zavedené v zákone o ochranných známkach, v podstate tiež so zameraním na tie prípady, v ktorých vlastník porušeného práva potrebuje informáciu na identifikáciu porušiteľa, t. j. v takých prípadoch, v ktorých z dôvodu samotných charakteristík nemeckého procesného práva, ktoré neumožňuje, aby bolo možné začať občianske konanie proti neurčitej osobe, ešte nemôže existovať konanie pre porušenie práva duševného vlastníctva, pretože ešte nebola identifikovaná osoba, proti ktorej bude podaná žaloba.[5]

5 — BT-Drs. 16/5048, s. 38 a 39 v súvislosti s návrhom nemeckého zákona o prebratí smernice 2004/48/ES.

20. Podľa môjho názoru je pojem použitý okrem iného v španielskej verzii článku 8 ods. 1 smernice 2004/48 „*v kontexte konaní týkajúcich sa* porušenia práva duševného vlastníctva“ [6] dostatočne široko definovaný, aby zahrnul prípady, ako je tento, v ktorom na základe existencie dostatočných dôkazov o porušení práva duševného vlastníctva („zjavné porušenie“) je žiadosť o informáciu jasne zameraná na cieľ začať konanie pre porušenie ochrannej známky. V tomto smere treba upozorniť na to, že sa nachádzame „v kontexte“ konania „týkajúceho sa“ porušenia práva ochrannej známky. [7]

21. V dôsledku toho sa domnievam, že je potrebné usúdiť, že táto vec patrí do rozsahu pôsobnosti tejto smernice 2004/48 a že prejudiciálna otázka, ktorú položil Bundesgerichtshof, je prípustná.

B – *O veci samej*

22. Pokiaľ ide o obsah danej otázky, je predovšetkým potrebné spresniť, že význam otázky Bundesgerichtshofu, ktorý v nej nie je výslovne vymedzený, sa nachádza v ustanovení § 19 ods. 2 zákona o ochranných známkach. Ako sa predtým uviedlo, tento pojem priznáva výlučne možnosť, ktorú má tretia osoba, od ktorej sa požaduje informácia, odmietnuť takúto informáciu poskytnúť, ak by v zmysle § 383 a 385 ZPO mala právo odmietnuť výpoveď v občianskom konaní vedenom proti porušiteľovi. V tejto veci Sparkasse priamo využila túto možnosť s odvolaním sa na bankové tajomstvo. [8]

23. Čo by sa malo stanoviť, je, či táto možnosť odmietnuť výpoveď, ktorá je ustanovená v nemeckom práve, dodržiava v konečnom dôsledku s odvolaním sa na bankové tajomstvo právo na informácie priznané vlastníkovi ochrannej známky alebo osobe oprávnenej využívať licenciu na ochrannú známku na základe článku 8 smernice 2004/48.

24. Právo na informácie uvedené v článku 8 smernice 2004/48 je procesné právo zamerané na zabezpečenie účinnej ochrany duševného vlastníctva, ako vyplýva z jej odôvodnenia 21. Jeho bezprostredným cieľom je v určitej miere zosúladiť rôznu úroveň informácií, ktorými disponuje osoba, ktorá údajne porušila právo duševného vlastníctva, a vlastník tohto práva [9], s následnými vplyvmi, ktoré na účinnosť súdnej ochrany môže mať skutočnosť, že vlastník práva nemá minimálne nevyhnutné informácie, aby mohol zakročiť proti údajnému porušiteľovi. Prirodzene právo na informácie nie je absolútne právo a v skutočnosti samotný článok 8 zahŕňa možnosť, aby členské štáty stanovili konkrétne obmedzenia jeho uplatňovania. Preto aj keď sa medzi týmito obmedzeniami výslovne nenachádza bankové tajomstvo, v odseku 3 sa nachádza toto ustanovenie: „odseky 1 a 2 sa uplatňujú

6 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Španielska verzia, podobne ako talianska („nel contesto dei procedimenti riguardanti la violazione di un diritto di proprietà inelletuale“) a portugalská („no contexto dos procedimentos relativos à violação de um direito de propriedade intelectual“), predstavujú doslovné preklady verzie v anglickom jazyku, „in the context of proceedings concerning an infringement of an intellectual property right“. Verzia v nemeckom jazyku doslovne uvádza „*im Zusammenhang mit* einem Verfahren wegen Verletzung eines Rechts des geistigen Eigentums“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát), zatiaľ čo verzia vo francúzskom jazyku používa výraz „dans le cadre“.

7 — Takto sa tiež vyslovujú Walter a Goebel, keď analyzujú článok 8 smernice 2004/48 vo WALTER, M. M., von LEWINSKI, S. (eds.): *European Copyright Law: a commentary*. Oxford, Oxford University Press, 2010, s. 1263 a 1264: „Paragraph 1 does not read‚in the course of proceedings concerning an infringement of intellectual property rights‘, but refers to such proceedings in using the formula‚in the context of' such proceedings, thus emphasizing that the information must be provided *with respect to* infringement proceedings but not necessarily *in the course* of an infringement proceeding“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

8 — Bankové tajomstvo sa vo všeobecnosti akceptuje v Nemecku ako osobitná povinnosť zachovávať dôvernosť vyplývajúca zo všeobecnej povinnosti úverových inštitúcií chrániť a nepoškodzovať majetkové záujmy zákazníkov, čo sa obvykle zahrnuje do všeobecných zmluvných podmienok v zmluvách, ktoré zákazníci uzatvárajú s úverovými inštitúciami a ukladá úverovým inštitúciám zamietnuť žiadosti o informácie o zákazníkoch bez súhlasu vlastníka účtu. Všeobecné zmluvné podmienky Stadtsparkasse Magdeburg sú k dispozícii na internete na: https://www.sparkasse-magdeburg.de/pdf/vertragsbedingungen/AGB.pdf. Medzi ne patrí výslovný odkaz na bankové tajomstvo (číslo 1 odsek 1) a na okolnosti, za ktorých môže úverová inštitúcia poskytnúť informácie týkajúce sa zákazníka (číslo 3 odsek 2). O bankovom tajomstve, najmä v súvislosti s ochranou údajov pozri osobitne KAHLER, T.: Datenschutz und Bankgeheimnis. In: KAHLER, T., WERNER, S.: *Electronic Banking und Datenschutz – Rechtsfragen und Praxis*. Berlin; Heidelberg: Springer, 2008, s. 143 a nasl. a v nej citovanú bibliografiu.

9 — McGUIRE, M. R.: „Beweismittelvorlage und Auskunftsanspruch nach der Richtlinie 2004/48/EG zur Durchsetzung der Rechte des Geistigen Eigentums“. *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht – Internationaler Teil*, 2005, s. 15, a HAEDICKE, M.: „Informationsbefugnisse des Schutzrechtsinhabers im Spiegel der EG-Richtlinie zur Durchsetzung der Rechte des geistigen Eigentums“. In: OHLY, A. a i. (eds.): *Perspektiven des Geistigen Eigentums und Wettbewerbsrechts – Festschrift für Gerhard Schricker zum 70. Geburtstag*. München, C.H. Beck, 2005, s. 19 a 20.

bez toho, aby boli dotknuté iné zákonné ustanovenia, ktoré… e) upravujú ochranu dôvernosti zdrojov informácií alebo spracovanie osobných údajov“. Na druhej strane článok 2 ods. 3 písm. a) smernice 2004/48 obmedzuje právo na informácie uvedené v článku 8, keď ustanovuje, že spomínanou smernicou okrem iných „nie je dotknutá“ smernica 95/46.

25. Vnútroštátny súd v prejudiciálnej otázke výlučne odkazuje iba na článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 ako ustanovenie, ktoré by prípadne umožnilo použiť bankové tajomstvo ako obmedzenie alebo dokonca ako výnimku z práva na informácie uvedeného v článku 8 ods. 1 písm. c). Otázkou preto zostáva, či za okolností prejednávanej veci článok 8 ods. 3 písm. e) spomínanej smernice umožňuje úverovej inštitúcii odvolať sa na vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá obsahuje právo odmietnuť výpoveď za určitých okolností, odvolať sa na bankové tajomstvo s cieľom odmietnuť poskytnutie požadovanej informácie pri uplatnení práva uvedeného v tom istom článku 8 ods. 1.

26. Musím predovšetkým upozorniť, že v tejto veci je potrebné zamerať sa na druhý z prípadov, ktorý sa ustanovuje v uvedenom písm. e), ktoré odkazuje na spracovanie osobných údajov, pričom ponecháme stranou prvý z nich týkajúci sa ochrany dôvernosti zdrojov informácií. Zdá sa mi jasné, že v tejto veci nenastáva uvedený prípad, keďže tu nejde o ochranu totožnosti „informačného zdroja“.

27. So zreteľom na tento druhý prípad, ktorý sa uvádza v ustanovení článku 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48, musím začať svoju úvahu tým, že uvediem, že podľa môjho názoru má sporná vnútroštátna právna úprava, ako nám ju predkladá vnútroštátny súd, dva rôzne účinky: po prvé *okamžitý* účinok, ktorý pozostáva zo „zmarenia“ práva na informácie priznaného v článku 8 ods. 1 smernice 2004/48; a po druhé *nepriamy* účinok, ktorý pozostáva z „ovplyvnenia“ základného práva na účinnú súdnu ochranu a nakoniec prípadne základného práva duševného vlastníctva.

28. Je potrebné hneď uviesť, že k zmareniu práva na informácie, ktoré bolo práve spomenuté (a nepriamo obmedzenie uvedených základných práv), zas dochádza v dôsledku požiadaviek „bankového tajomstva“ tak, ako sa toto tajomstvo považuje za ustanovené v § 383 ods. 1 bode 6 ZPO. Vnútroštátny súd sa pýta, či cieľ chrániť bankové tajomstvo by mohol patriť pod výnimku, ktorú ustanovuje článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 pri uplatňovaní práva na informácie uvedenom v odseku 1 v rozsahu, v akom sa uvedené právo priznáva „bez toho, aby boli dotknuté“ najmä „iné zákonné ustanovenia, ktoré… upravujú… spracovanie osobných údajov“.

29. Vzhľadom na to by bolo potrebné preskúmať, či sa uvedená výnimka uplatňuje na tento prípad, keďže existujú pochybnosti o tom, či samotné „bankové tajomstvo“, ako sa uvádza v nemeckom práve, je na účely článku 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 „zákonné ustanovenie“ alebo, či cieľom ustanovenia § 383 ods. 1 bodu 6 ZPO – na ktoré odkazuje § 19 ods. 2 zákona o ochranných známkach – je upraviť „spracovanie osobných údajov“, ako vo svojich pripomienkach obzvlášť zdôraznila nemecká vláda. [10]

30. Je však potrebné zohľadniť, že v mnohých prípadoch, ako v tomto prípade to, čo sa nachádza v pozadí uplatňovania uvedeného právneho predpisu, je, či sa súdu musia alebo nemusia oznámiť osobné údaje konkrétnych osôb. [11] Okrem toho sa musí tiež zohľadniť, že smernica 2004/48 vo svojom článku 2 ods. 3 písm. a) v každom prípade obsahuje všeobecné ustanovenie o dodržaní ustanovení uvedených v smernici 95/46 v oblasti ochrany osobných údajov. V dôsledku toho výklad článku 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 v súlade so základným právom na ochranu osobných údajov uvedeným v článku 8 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) ma vedie k úvahe, že na spornú vnútroštátnu právnu úpravu sa vzťahuje uvedený článok 8 ods. 3 písm. e) tejto smernice.

10 — Pozri bod 59 a nasl. týchto pripomienok.

11 — Oznámenie mena a adresy vlastníka účtu (údajný porušiteľ) v Sparkasse, o ktoré žiada Coty Germany, by v prípade ich sprístupnenia znamenalo oznámenie osobných údajov, t. j. informácií o identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osobe [podľa definície článku 2 písm. a) smernice 95/46] a tiež „spracovanie osobných údajov“ [podľa definície článku 2 písm. b) smernice 95/46].

31. Na základe opísaného významu vnútroštátnej právnej úpravy sa domnievam, že prvé, čo treba urobiť s cieľom preskúmať zlučiteľnosť tejto právnej úpravy so smernicou 2004/48, je pristúpiť k jej kvalifikácii z pohľadu záruky dotknutých základných práv. V tejto súvislosti sa musí predovšetkým určiť, že účinkom uvedenej vnútroštátnej právnej úpravy je „obmedziť uplatnenie“ základných práv na účinnú súdnu ochranu a priemyselné vlastníctvo v zmysle článku 52 ods. 1 Charty. Legitímny záujem úverovej inštitúcie na ochrane bankového tajomstva, ktorý je prejavom povinnosti zachovávať dôvernosť, ktorá upravuje vzťah so zákazníkom, má v skutočnosti za účinok obmedzenie dvoch základných práv vlastníka ochrannej známky alebo osoby oprávnenej využívať licenciu na ochrannú známku (táto osoba ako držiteľ majetkových práv súvisiacich s ochrannou známkou) v zmysle článku 52 ods. 1 Charty, konkrétne ich práva duševného vlastníctva (článok 17 ods. 2 Charty) a ich práva na účinný prostriedok nápravy uvedeného v článku 47 Charty[12], čo je nástroj nevyhnutný na ochranu prvého práva.

32. Článok 52 ods. 1 Charty umožňuje obmedzenie uplatňovania základných práv pri zohľadnení dvoch alternatívnych cieľov: obmedzenie musí spĺňať cieľ všeobecného záujmu uznaný Úniou (prvá alternatíva) alebo potrebu ochrany práv a slobôd iných (druhá alternatíva). Pri vedomí toho, že je to vnútroštátny súd, ktorému prináleží definitívne identifikovať legitímny cieľ, ktorý sleduje sporná právna úprava, je podľa môjho názoru jasné, že sa pohybujeme v rámci druhej alternatívy (aj keď nevylučujem, že sa tiež môžu vyskytnúť „ciele všeobecného záujmu“ v zmysle prvej alternatívy súvisiace s rozvojom základnej činnosti úverových inštitúcií pre fungovanie celého ekonomického systému). V tejto súvislosti sa domnievam, že obmedzenie práva na účinnú súdnu ochranu a práva duševného vlastníctva osoby oprávnenej využívať licenciu týkajúcu sa ochrannej známky z dôvodu bankového tajomstva – v rámci ktorého je úverová inštitúcia povinná nezverejniť údaje týkajúce sa totožnosti jej zákazníkov a bankovej činnosti bez jej súhlasu – v zásade spĺňa potrebu zabezpečiť právo (tiež uznané ako základné právo v článku 8 Charty) na ochranu osobných údajov zákazníkov, ktoré má k dispozícii úverová inštitúcia.

33. Článok 52 ods. 1 Charty zahŕňa podrobný režim podmienok, na základe ktorých je legitímne pristúpiť k „obmedzeniu“ základného práva. V tejto súvislosti, pokiaľ má byť sporné obmedzenie základných práv v predmetnom prípade legitímne, musí spĺňať všetky požiadavky, ktoré ustanovuje toto ustanovenie, t. j. musí byť ustanovené zákonom, dodržiavať základný obsah dotknutých práv a slobôd a nakoniec byť primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa, ako aj dodržiavať zásadu proporcionality.

34. Úloha overiť, či sporná nemecká právna úprava spĺňa požiadavky článku 52 ods. 1 Charty, prináleží vnútroštátnemu súdu. Práve jeho úlohou je pri najlepšej znalosti špecifík „prípadu, akým je spor vo veci samej“, na ktoré sa odvoláva vnútroštátny súd, posúdiť, či sa naplnili alebo nenaplnili okolnosti, ktoré odôvodňujú obmedzenie základných práv z dôvodu bankového tajomstva.

35. Ďalej stručne zhrniem, odvolávajúc sa na judikatúru Súdneho dvora v tejto súvislosti, podrobnosti nevyhnutné na to, aby vnútroštátny súd mohol na základe uplatnenia článku 52 ods. 1 Charty posúdiť v akej miere môže legitímny záujem úverovej inštitúcie na ochrane bankového tajomstva platne obmedziť právo na účinnú súdnu ochranu osoby, ktorá, podobne ako v prejednávanom prípade, chce uplatniť právo na informácie, priznané článkom 8 ods. 1 smernice 2004/48 na účely obhajoby práv vyplývajúcich z ochrannej známky Spoločenstva na súdoch, a v akej miere môže tiež v prípadnom poslednom dôsledku, obmedziť jej základné právo duševného vlastníctva.

12 — Právo na účinný prostriedok nápravy uvedený v článku 47 Charty je opätovné potvrdenie zásady účinnej súdnej ochrany, všeobecnej zásady práva Únie, ktorá vyplýva z ústavných tradícií spoločných pre členské štáty [pozri rozsudky Unibet (C-432/05, EU:C:2007:163, bod 37), Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 335) a AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153, bod 54)].

1. Zákonnosť a základný obsah

36. Článok 52 ods. 1 Charty stanovuje, že obmedzenie „musí byť stanovené zákonom“, t. j., že musí dodržiavať zásadu zákonnosti spôsobom, že obmedzenie bude prípustné iba vtedy, ak má zákonný základ vo vnútroštátnom práve, ktoré musí byť prístupné, jasné a predvídateľné.[13] Vzhľadom na to v konkrétnom prípade sa domnievam, že, ako uvádza vnútroštátny súd v bode 22 svojho rozhodnutia, „bankové tajomstvo v Nemecku nie je zakotvené priamo v zákonnej norme, ale v nemeckom práve sa odvodzuje od všeobecnej povinnosti banky chrániť a nepoškodzovať majetkové záujmy zmluvných partnerov“. Bundesgerichtshof ďalej uvádza, že v Nemecku „ochrana bankového tajomstva však nepriamo vyplýva z § 383 ods. 1 bodu 6 ZPO, ktorý zakladá právo na odmietnutie výpovede v prípade skutočností, ktoré podliehajú bankovému tajomstvu… [ktoré] zvyčajne zahŕňajú meno a adresu účtu“.

37. Ako som už spomenul vo svojich návrhoch prednesených vo veci Scarlet Extended[14], pojem „zákon“ sa na účely článku 52 ods. 1 Charty musí chápať v „materiálnom“, a nie vo formálnom význame, v tom zmysle, že môže zahŕňať „písané právo“, ako aj „nepísané právo“ alebo dokonca „právo súdnej tvorby“ takým spôsobom, že za určitých okolností uverejnená „ustálená judikatúra“ – teda dostupná – a uplatňovaná súdmi nižšieho stupňa, môže dopĺňať zákonné ustanovenie a ozrejmiť ho až do tej miery, že bude predvídateľné.

38. Vnútroštátnemu súdu prináleží potvrdiť, do akej miery umožňuje judikatúra súvisiaca s § 383 ods. 1 bodom 6 ZPO ustanoviť, že bankové tajomstvo napriek tomu, že nie je výslovne zakotvené v nemeckom práve v žiadnom zákonnom ustanovení, spĺňa požiadavky zásady zákonnosti podľa podmienok stanovených v predchádzajúcich bodoch (konkrétne požiadavky prístupnosti, jasnosti a predvídateľnosti) a môže v zásade odôvodniť obmedzenie vyššie uvedených základných práv, ak sú splnené ostatné požiadavky článku 52 ods. 1 Charty.

39. V článku 52 ods. 1 Charty sa okrem toho ustanovuje, že obmedzenie musí v každom prípade dodržiavať „zásadný obsah“ dotknutého základného práva alebo dotknutých základných práv. V tomto bode vznikajú vážnejšie pochybnosti najmä v súvislosti s právom spoločnosti Coty Germany na účinnú súdnu ochranu. Účinnosť nápravy, ktorú požaduje osoba oprávnená využívať licenciu na porušenú ochrannú známku, sa v Nemecku za okolností, ako sú tie v konkrétnom prípade, zdá byť viazaná jedinečne a výlučne na tom, že úverová inštitúcia, od ktorej sa požaduje informácia, ktorá má zmluvnú povinnosť zachovávať dôvernosť voči zákazníkom, sa z akéhokoľvek dôvodu vzdá využitia práva odmietnuť výpoveď ako svedok, ktoré jej udeľuje § 383 ods. 1 bod 6 ZPO.[15] Je pravda, že vnútroštátne právo jednotlivých členských štátov môže upraviť postup uplatňovania práva Únie podľa zásady autonómie konania (takže každý členský štát môže v zásade rozhodnúť, akým spôsobom upraví právo konkrétnych osôb odmietnuť výpoveď ako svedkovia o skutočnostiach, ktoré sú im známe). Vzhľadom na to má voľná úvaha, ktorou disponujú členské štáty pri vykonávaní tejto právomoci, svoje obmedzenia, pričom sa požaduje, aby bola kedykoľvek zaručená účinnosť nápravy tak, že v praxi nebude znemožnený alebo príliš sťažený výkon práv priznaných právnym poriadkom Únie.[16] V každom prípade je jasné, že základný obsah by nebol dodržaný, ak by sporná vnútroštátna právna úprava mala za následok zmarenie práva prípadných vlastníkov práv duševného vlastníctva získať nápravu na súde.

13 — V tejto súvislosti pozri bod 53 návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Promusicae (C-275/06, EU:C:2007:454), v ktorých sa uvádza rozsudok Österreichischer Rundfunk (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, body 76 a 77).

14 — C-70/10, EU:C:2011:771, bod 99.

15 — V tejto súvislosti pripomínam bod 19 týchto návrhov týkajúci sa nemožnosti začať v Nemecku občianske konanie proti neznámej osobe. Ako už uviedla generálna advokátka Trstenjak vo svojich návrhoch prednesených vo veci Hypoteční banka (C-327/10, EU:C:2011:561), „pokiaľ by žalobca nemohol podať žalobu proti žalovanému, ktorého nie je možné nájsť ani po vykonaní všetkých zisťovaní, ktoré ukladá náležitá starostlivosť a dobrá viera, právo žalobcu na účinnú právnu ochranu by mohlo byť úplne zbavené svojej podstaty“ (bod 131).

16 — Pozri okrem iného rozsudky Safalero (C-13/01, EU:C:2003:447, bod 49), Weber’s Wine World a i. (C-147/01, EU:C:2003:533, bod 103), Wells (C-201/02, EU:C:2004:12, bod 67) a Unibet (C-432/05, EU:C:2007:163, bod 43) a návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak vo veci N.S. a i. (C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:610, body 160 a 161). Zásada efektivity sa teraz premieta nielen v práve na účinnú súdnu ochranu, ale tiež v špecifickej oblasti, ktorou sa zaoberáme, v článku 3 smernice 2004/48.

2. Proporcionalita v širšom zmysle

40. Podľa článku 52 ods. 1 druhej vety Charty „za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne… je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných“. Na tieto účely sa musí rozhodnúť, či za okolností daného prípadu je bránenie spoločnosti Coty Germany uplatniť právo na účinnú súdnu ochranu prostredníctvom odvolania sa na bankové tajomstvo primerané, nevyhnutné a proporcionálne na dosiahnutie sledovaného legitímneho cieľa, ktorým, ako som už skôr uviedol, je zabezpečiť právo na ochranu údajov údajného porušiteľa, ktorými disponuje úverová inštitúcia, v ktorej má vedený účet.

a) Primeranosť

41. Po prvé, pokiaľ ide o prvú z požiadaviek, primeranosť vyžaduje, aby sa preskúmalo, či obmedzenie základných práv na účinnú súdnu ochranu a duševné vlastníctvo osoby oprávnenej využívať licenciu na ochrannú známku je primerané na dosiahnutie sledovaného cieľa, a síce v zmysle článku 52 ods. 1 Charty, či „skutočne [zodpovedá]“ potrebe, v tomto prípade zabezpečiť právo na ochranu údajov vlastníka bankového účtu.

b) Nevyhnutnosť

42. Po druhé, a to sa mi zdá obzvlášť dôležité za okolností daného prípadu, sa musí stanoviť, či obmedzenie je skutočne potrebné na dosiahnutie tohto cieľa. Obmedzenie základných práv spoločnosti Coty Germany bude potrebné iba vtedy, ak sledovaný cieľ (ochrana údajov zákazníkov zo strany úverovej inštitúcie) nie je možné dosiahnuť prostredníctvom opatrenia, ktoré obmedzí takéto práva v menšom rozsahu. Domnievam sa, že v tomto bode je potrebné obzvlášť zhodnotiť, či by sa údaje, ktoré Coty Germany požaduje od Sparkasse, mohli prípadne získať iným spôsobom alebo z iného zdroja ako z úverovej inštitúcie.[17] Zároveň tu je potrebné preskúmať skutočnú realizovateľnosť návrhu, ktorý vo svojich pripomienkach predkladá Sparkasse, aby Coty Germany podala trestnoprávnu žalobu proti neznámej osobe, aby takýmto spôsobom získala meno údajného porušiteľa. Na tento účel musí vnútroštátny súd stanoviť, v akom rozsahu je možné takúto cestu trestného stíhania vyžadovať od vlastníka alebo osoby oprávnenej využívať licenciu na ochrannú známku, a vopred sa musí overiť, či to je možné v praxi v príslušnom vnútroštátnom práve (a, ak áno, či by to prípadne nepredstavovalo neprijateľné zneužívanie trestného konania na iné účely, na aké slúži).

c) Proporcionalita v užšom zmysle

43. Analýza proporcionality nakoniec vyžaduje preskúmať, do akej miery ciele ochrany konkrétnych práv týkajúcich sa základných práv dostatočne kompenzujú vynaložené úsilie. Vnútroštátny súd musí okrem iného zohľadniť druh a rozsah informácií, ktoré požaduje Coty Germany – ktorá, ako to vyplýva z tejto veci, sa zdá byť obmedzená na to výslovne nevyhnutné na začatie súdneho konania proti údajnému porušiteľovi –, aká úroveň dôkazov existuje o tom, že došlo k porušeniu práva duševného vlastníctva,[18] ako aj o tom, že vlastník účtu, ktorého totožnosť sa požaduje, mohol konať

17 — V tejto súvislosti je potrebné v danom prípade zohľadniť, že Coty Germany sa už snažila neúspešne získať tieto informácie z aukčnej platformy, prostredníctvom ktorej vydražila sfalšovaný výrobok, a od osoby, ktorú uvedená platforma identifikovala ako vlastníka užívateľského účtu, z ktorého sa uskutočnil predaj.

18 — Pozri na tento účel rozsudok Bonnier Audio a i. (C-461/10, EU:C:2012:219, bod 58), v ktorom Súdny dvor z pohľadu práva Únie považoval za prijateľnú vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá okrem iného požadovala, aby na to, aby bolo možné vydať súdny príkaz na oznámenie požadovaných údajov, existovali *vážne dôkazy* o porušení práva duševného vlastníctva, a návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak vo veci N.S. a i. (C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:611, bod 159). Pripomínam, že v danom prípade vnútroštátny súd v bode 2 svojho rozhodnutia potvrdzuje, že „aj z pohľadu laika bol parfum identifikovateľným falzifikátom“.

nezákonne,[19] pričom musí tiež posúdiť, do akej miery osoba, ktorá údajne obchoduje so sfalšovaným tovarom, je hodná toho, aby sa jej totožnosť chránila, najmä preto, že ako tvrdí Coty Germany vo svojich pripomienkach, uvedenie správneho mena a adresy tvorí súčasť povinností každého hodnoverného účastníka obchodného styku[20]; existenciu vážnej ujmy spôsobenej vlastníkom chránenej ochrannej známky, a záruky týkajúce sa spôsobu využitia týchto údajov zo strany spoločnosti Coty Germany, ktorá ich získa, a to, že zverejnené informácie sa použijú iba na začatie konania proti údajnému porušiteľovi, a nie na iné účely, na aké slúžia. V každom prípade v rámci tohto skúmania proporcionality musí vnútroštátny súd zohľadniť všetky dotknuté základné práva a následne pristúpiť k zvažovaniu medzi základnými kolidujúcimi právami.[21]

44. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa domnievam, že článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorej bezpodmienečným účinkom je umožniť úverovej inštitúcii s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietnuť poskytnúť informáciu o mene a adrese vlastníka bankového účtu, o ktorú bola požiadaná podľa článku 8 ods. 1 písm. c) uvedenej smernice. Takýto účinok bude zlučiteľný s už citovaným ustanovením uvedenej smernice iba v rozsahu, v akom bude výsledkom predchádzajúceho posúdenia, ktoré prináleží vykonať vnútroštátnemu súdu, v rámci ktorého sa súd ubezpečí o zákonnosti obmedzenia základných práv dotknutých spornou vnútroštátnou právnou úpravou za podmienok stanovených v článku 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie.

V – Návrh

45. Na základe predchádzajúcich úvah navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal Bundesgerichtshofu takto: Článok 8 ods. 3 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorej bezpodmienečným účinkom je umožniť úverovej inštitúcii s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietnuť poskytnúť informáciu o mene a adrese vlastníka bankového účtu, o ktorú bola požiadaná podľa článku 8 ods. 1 písm. c) uvedenej smernice. Takýto účinok bude zlučiteľný s už citovaným ustanovením uvedenej smernice iba v rozsahu, v akom bude výsledkom predchádzajúceho posúdenia, ktoré prináleží vykonať vnútroštátnemu súdu, v rámci ktorého sa súd ubezpečí o zákonnosti obmedzenia základných práv dotknutých spornou vnútroštátnou právnou úpravou za podmienok stanovených v článku 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie.

19 — Na rozdiel od okolností vo veci Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54), kde, ako v bode 115 svojich návrhov uviedla generálna advokátka Kokott (EU:C:2007:454), „skutočnosť, že k porušeniu autorských práv došlo v určitom čase pod IP adresou, neumožňuje ešte nespochybniteľným spôsobom potvrdiť, že by majiteľ pripojenia, ktorému bola táto adresa priradená v tomto čase, bol za tieto akty zodpovedný“, v danom prípade sa podľa môjho názoru správne vychádza z toho, že vlastník účtu, na ktorý sa uhrádza peňažná suma zodpovedajúca platbe za sfalšovaný tovar, je osoba (alebo jedna z osôb), ktorá finančne profituje z porušenia práva ochrannej známky.

20 — V tejto súvislosti pripomínam, že v rozsudku L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474, bod 142) Súdny dvor už vyhlásil, že „aj keď je síce potrebné dodržiavať ochranu osobných údajov, nič to nemení na tom, *že pokiaľ porušovateľ koná v obchodnom styku* a nie v súkromnom styku, *musí byť jasne identifikovateľný*“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát). V danom prípade sa zdá byť jasné, že osoba, ktorá predala sfalšovaný parfum konala „v obchodnom styku“ na účely smernice 2004/48, keďže, ako sa uvádza v tejto veci, obrat užívateľského účtu na internetovej aukčnej platforme, z ktorého sa uskutočnil predaj, sa za obdobie od polovice decembra 2010 do polovice januára 2011 zvýšil o 10 000 eur.

21 — V tejto súvislosti pripomínam rozsudky Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54) a Bonnier Audio a i. (C-461/10, EU:C:2012:219), ako aj uznesenie LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten (C-557/07, EU:C:2009:107).